

Царь и соколъ

Единъ царь излѣзълъ на ловъ за зайци съ любимия си соколъ.

Соколътъ уловилъ заякъ. Царътъ взелъ лова и почналъ да търси вода, за да се напие. Въ гората царътъ намѣрилъ вода, но тя текла капка по капка. Той извадилъ чашата си и я поставилъ да се налива. Следъ нѣколко минути чашата се напълнила и царътъ я поднесълъ къмъ устнитѣ си. Изведнажъ соколътъ, който билъ на царевото рамо, плѣсналъ криле и разсипалъ водата. Царътъ пакъ поставилъ чашата. Дълго чакалъ той, докато се напълни. Втори пжтъ посѣгналъ да пие, но и сега соколътъ прѣхналъ съ криле и разлѣлъ водата.

Когато трети пжтъ царътъ напълнилъ чашата и я под-

несълъ къмъ устнитѣ си, соколътъ пакъ разсипалъ водата. Царътъ се разгнѣвилъ много, грабналъ сокола, ударилъ го въ единъ камъкъ и го убилъ. Въ това време дошли царскитѣ слуги и единъ отъ тѣхъ взелъ чашата, за да потърси по-навжтре въ гората вода. Но скоро се върналъ съ празна чаша и казалъ:

— Отъ тази вода не бива да се пие: въ изворчето видѣхъ отровна змия. Тя е пустила отровата си въ водата... Добре, че соколътъ разлѣ чашата. Ако ти, царю, бѣше пилъ отъ тая вода, щѣше да умрешъ.

Царътъ казалъ:

Зле се отплатихъ на сокола: той ми спаси живота, пѣкъ азъ го убихъ!...

Въ монастиря „Св. Краль“ — втора сѣсна лѣтовница